

SANT ESTEVE

Parròquia de Sant Esteve, 26 de desembre de 2017

La celebració a aquest dia del martiri de Sant Esteve ens recorda que l'Infant nascut a Betlem acabarà entregant la seva vida en un suprem acte d'amor. En el Nadal s'anuncia ja la Pasqua. Seguint les petjades del Mestre, Esteve serà el primer dels seus seguidors a entregar la seva vida, com a màrtir. Després li seguirà una llarga llista d'homes i dones que no han tingut por de ser odiats per tots pel fet de proclamar el nom de Jesús.

Introducció

Aquesta celebració és particularment significativa per a nosaltres, perquè des de fa setze segles existeix a la nostra illa una gran devoció a aquest sant protomàrtir. Segons explica el Bisbe Sever en la seva cèlebre carta - encíclica, al començament del segle V van arribar a Menorca les relíquies de Sant Esteve, que havia portat des de Terra Santa el prevere hispà Pau Orosio. Aquest personatge en el seu camí cap a Braga, va recalar a Magona i durant un temps les relíquies van ser dipositades a la Basílica que existia extramurs de la ciutat. Això passava precisament a la tardor-hivern de l'any 417, per la qual cosa ara fa precisament 1600 anys d'aquests fets. Tot i que aquestes relíquies van estar poc temps, van despertar una gran devoció i van tenir un paper rellevant en la cristianització de Menorca, raó per la qual va ser nomenat patró secundari de la Diòcesi.

La devoció a Sant Esteve va conduir al fet que fos erigida aquesta parròquia en l'any 1966 per Mons. Rafael Álvarez de Lara, que era Bisbe de Mallorca i Administrador Apostòlic de Menorca. Avui donem gràcies al Senyor per la creació d'aquesta comunitat, que ha estat viva, oberta i fecunda. I seguim invocant la intercessió de Sant Esteve, perquè aquesta parròquia creixi en la comunió i en l'anunci missioner de Jesucrist.

Hem de referir-nos també els tres diaques permanents de la diòcesi, que ens acompanyen en aquesta celebració i que tenen com a sant protector a aquest diaca dels primers temps de l'Església.

Diaca, evangelitzador i màrtir

Per comprendre la figura d'Esteve podem fixar-nos en tres paraules que resumeixen el seu significat. Esteban va ser diaca, evangelitzador i màrtir.

Segons el relat de Sant Lluç en el llibre de Fets dels Apòstols, quan van sorgir disputes entre els cristians procedents del judaisme i aquells que provenien de

l'hel·lenisme, els apòstols van decidir triar a set homes per encomanar-los "el servei" o diaconia de les taules. La seva tasca era atendre les persones més necessitades entre els hel·lenistes i, especialment, a les vídues, que en aquell temps estaven desproveïdes de tot suport social. La preocupació dels apòstols per que arribés a tots l'atenció de la comunitat, ens recorda que no hi ha Església sense diaconia, sense servei humil als darrers. No podem tampoc construir aquesta comunitat cristiana si no aconseguim que els pobres es trobin acollits i protegits en ella.

La segona paraula és "*evangelitzador*", perquè a més de realitzar aquests serveis caritatius, Esteve va exercir la tasca d'evangelització entre els seus compatriotes, els hel·lenistes. Sant Lluç diu que actuava "*ple de gràcia i poder*" i que parlava amb gran saviesa i esperit. El llibre de Fets conté un llarg discurs, que és una síntesi de la seva predicació. En aquest discurs presenta Jesús com "*el Just*", en continuïtat amb els justos de l'Antic Testament i amb la història de l'aliança de Déu amb Israel. Esteve presenta Jesús, a qui han traït i assassinat, com el punt d'arribada de tota aquesta història. A nosaltres ens recorda que Crist crucificat i ressuscitat és el centre de la història i de la nostra vida. Ell és el centre també de la vida d'aquesta comunitat parroquial.

Finalment, Sant Esteve és *màrtir*, és a dir, testimoni de Jesucrist. Les seves paraules desencadenen la ràbia dels jueus, els incomodaven i decideixen desfer-se'n. Per això, el porten fora de la ciutat i el condemnen a la terrible mort de la lapidació. És impressionant escoltar el relat de la seva mort, que ha estat proclamat a la primera lectura. A Esteve el van acusar, com Jesús, de blasfèmia contra la llei i el Temple. Esteve, mor com Crist fora dels murs de la ciutat. Mor amb una confiança absoluta en Jesús, al qual s'adreça mentre que li estan lapidant: "*Jesus, Senyor, rebeu el meu esperit*". I mor, com el seu Mestre, perdonant als que li estan apedregant i dient: "*Senyor, no els tingueu en compte aquest pecat*". Impressiona la seva fe i, sobretot, la seva capacitat d'estimar i perdonar fins i tot als que l'estaven martiritzant. Per això, en l'oració del començament de la Missa hem demanat al Senyor "*imitar-ho i que, com ell, aprenguem d'estimar els nostres enemics*".

El seu testimoni ens anima a no témer la persecució, que amb facilitat es presenta en la vida del cristià. Jesús advertia als seus seguidors que els portarien als tribunals "*perquè doneu Testimoni davant d'ells i davant dels estrangers*". Però afegeix que no s'ha de tenir por perquè "*Déu us donarà les paraules necessàries*" i perquè a aquell que pateixi amb constància li arribarà la salvació. El testimoni del primer màrtir ens ajuda a tenir valentia per vèncer les dificultats i per no aturar-se mai de confessar a Jesucrist.

Conclusió

Enmig d'aquest temps de Nadal hem reflexionat sobre el testimoni de Sant Esteve, diaca, evangelitzador i màrtir. El Nadal és una cosa seriosa. No són només paraules dolces i cants d'àngels. És temps de prendre seriosament a aquest Infant nou nat i d'entendre que, el seu reconeixement, ens condueix a servir-lo en els pobres i a proclamar el seu nom, sense témer el rebuig i la persecució. En aquest dia per a Esteve es van obrir les portes del cel. Que, per la seva intercessió, també per als membres d'aquesta comunitat i per a tots nosaltres s'obrin les portes que ens permetin entrar en la plena comunió de Déu.

SAN ESTEBAN

Parroquia de San Esteban, 26 de diciembre de 2017

La celebración en este día del martirio de San Esteban nos recuerda que el niño nacido en Belén acabará entregando su vida en un supremo acto de amor. En la navidad se anuncia ya la Pascua. Siguiendo las huellas del Maestro, Esteban será el primero de sus seguidores en entregar su vida, como mártir. Después le seguirá una larga lista de hombres y mujeres que no han tenido miedo de ser odiados por todos por el hecho de proclamar el nombre de Jesús.

Introducción

Esta celebración es particularmente significativa para nosotros, porque desde hace dieciséis siglos existe en nuestra isla una gran devoción a este santo protomártir. Según cuenta el Obispo Severo en su célebre carta-encíclica, a comienzos del siglo V llegaron a Menorca las reliquias de San Esteban, que había traído desde Tierra Santa el presbítero hispano Pablo Orosio. Este personaje en su camino hacia Braga, recaló en Magona y durante un tiempo las reliquias fueron depositadas en la Basílica que existía extramuros de la ciudad. Esto ocurría precisamente en el otoño-invierno del año 417, por lo que ahora hace precisamente 1600 años de estos acontecimientos. Aunque estas reliquias estuvieron poco tiempo, despertaron una gran devoción y tuvieron un papel relevante en la cristianización de Menorca, razón por la cual fue nombrado patrón secundario de la Diócesis.

La devoción a San Esteban condujo a que fuera erigida esta parroquia en el año 1966 por Mons. Rafael Álvarez de Lara, que era obispo de Mallorca y administrador apostólico de Menorca. Hoy damos gracias al Señor por la creación de esta comunidad, que ha sido viva, abierta y fecunda. Y seguimos recurriendo a la intercesión de San Esteban, para que esta parroquia crezca en la comunión y en el anuncio misionero de Jesucristo.

Debemos mencionar también a los tres diáconos permanentes de la Diócesis, que nos acompañan en esta celebración y que tienen como santo protector a este diácono de los primeros tiempos de la Iglesia.

Diácono, evangelizador y mártir

Para comprender la figura de Esteban podemos fijarnos en tres palabras que resumen su significado. Esteban fue diácono, evangelizador y mártir.

Según el relato de San Lucas en el libro de Hechos de los Apóstoles, cuando surgieron disputas entre los cristianos procedentes del judaísmo y aquellos que provenían del helenismo, los apóstoles decidieron elegir a siete hombres para encomendarles "el servicio" o diaconía de las mesas. Su tarea era atender a las personas más necesitadas entre los helenistas y, especialmente, a las viudas, que en aquel tiempo estaban desprovistas de todo apoyo social. La preocupación de los apóstoles por que llegara a todos la atención de la comunidad, nos recuerda que no hay Iglesia sin diaconía, sin servicio humilde a los últimos. No podremos

tampoco construir esta comunidad cristiana si no logramos que los pobres se encuentren acogidos y protegidos en ella.

La segunda palabra es “evangelizador”, porque además de realizar estos servicios caritativos, Esteban desempeñó la tarea de evangelización entre sus compatriotas, los helenistas. San Lucas dice que actuaba “lleno de gracia y poder” y que hablaba con gran sabiduría y espíritu. El libro de Hechos contiene un largo discurso, que es una síntesis de su predicación. En este discurso presenta a Jesús como “el Justo”, en continuidad con los justos del antiguo testamento y con la historia de la alianza de Dios con Israel. Esteban presenta a Jesús, a quien han traicionado y asesinado, como el punto de llegada de toda esa historia. A nosotros nos recuerda que Cristo crucificado y resucitado es el centro de la historia y de nuestra vida. El es el centro también de la vida de esta comunidad parroquial.

Finalmente, San Esteban es mártir, es decir, testigo de Jesucristo. Sus palabras desencadenan la rabia de los judíos, les incomodaban y deciden deshacerse de él. Por eso, le llevan fuera de la ciudad y le condenan a la terrible muerte de la lapidación. Es impresionante escuchar el relato de su muerte, que ha sido proclamado en la primera lectura. A Esteban le acusaron, como a Jesús, de blasfemia contra la ley y el Templo. Esteban, muere como Cristo fuera de los muros de la ciudad. Muere con una confianza absoluta en Jesús, al que se dirige mientras que le están lapidando: “Jesus, Senyor, rebeu el meu esperit”. Y muere, como su Maestro, perdonando a quienes le están apedreando y diciendo: “Senyor, no els tingueu en compte aquest pecat”. Impresiona su fe y, sobre todo, su capacidad de amar y perdonar incluso a quienes le estaban martirizando. Por eso, en la oración del comienzo de la Misa hemos pedido al Señor “imitar-lo i que, como ell, aprenguem d’estimar els nostres enemics”.

Su testimonio nos anima a no temer la persecución, que con facilidad se presenta en la vida del cristiano. Jesús advertía a sus seguidores que les llevarían a los tribunales “perqué doneu testimoni davant d’ells i davant dels estrangers”. Pero añade que no hay que temer porque “Déu us donará les paraules necesàries” y porque a aquel que sufra con constancia le llegará la salvación. El testimonio del primer mártir nos ayuda a tener valentía para vencer las dificultades y para no cesar nunca de confesar a Jesucristo.

Conclusión

En medio de este tiempo de Navidad hemos reflexionado sobre el testimonio de San Esteban, diácono, evangelizador y mártir. La Navidad es algo serio. No son sólo palabras dulzanas y cantos de ángeles. Es tiempo de tomar en serio a ese Niño recién nacido y de entender que, su reconocimiento, nos conduce a servirle en los pobres y a proclamar su nombre, sin temer el rechazo y la persecución. En este día para Esteban se abrieron las puertas del cielo. Que, por su intercesión, también para los miembros de esta comunidad y para todos nosotros se abran las puertas que nos permitan entrar en la plena comunión de Dios.